

October 2, 1958

**T. Zhivkov's Report at the Bulgarian Plenary Session
on the Middle East Crisis**

Citation:

"T. Zhivkov's Report at the Bulgarian Plenary Session on the Middle East Crisis", October 2, 1958, Wilson Center Digital Archive, Archive of the Bulgarian Communist Party, Fond 1, Record 5, File 353. Document obtained by Dr. Jordan Baev; translated and edited by Dr. Momchil Metodiev and Kalin Kanchev. Obtained by the Bulgarian Cold War Research Group. <https://digitalarchive.umd.edu/document/113222>

Summary:

A report based on military intelligence information and on Zhivkov's conversation with the Soviet leader Nikita Khrushchev.

Original Language:

Bulgarian

Contents:

Original Scan

Translation - English

№ 1. 1. 5. 1958

СТЕНОГРАФСКИ ПРОТОКОЛ

НА ПЛЕНУМА НА ЦЕНТРАЛНИЯ КОМИТЕТ НА
БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ,
СЪСТОЯН СЪ НА 2, 3 И 4. X. 1958 ГОДИНА

1 заседание - 2 октомври 1958 г.

Президиум на пленума: Тодор Левков, Димитър Ганев, Георги Цанков, Антон Угов, Бенчо Стайков, Иван Михайлов, Горво Тасков, Райко Димянов, Боян Българанов.

О. АНТОН УГОВ: Присъствуват достатъчно членове на ЦК. Отсъствуват само 12 члена на ЦК - някои от тях не са в страната, а други са заети с работа, отсъствуват също и 7 кандидат-членове. Откривам заседанието.

Дневният ред е раздаден на другарите. Предлага се:

1. Информация по някои въпроси на международното положение. Докладва другарят Тодор Левков.

2. Доклад за състоянието на партийно-политическата и партийно-организационната работа в ВНА. Докладва другарят Иван Милев.

3. Отчет на окръжните комитети - Браца в София за резултатите от борбата срещу сузата, за зимуването на добитъка и за мерките, които се вземат за осигуряване високи добиви през 1959 година. Докладват другарите Нинко Стефанов и Иван Райков.

4. Доклад за подобряване работата сред турското население в страната. Докладва другарят Бенчо Кубадински.

Има ли други предложения по дневния ред? - Няма.

Тя от другарите, които са съгласни с предложенния дневен ред, гласуват само членовете на ЦК, моля да гласуват! Болшинство. Против? - Няма. Приемъ се единодушно.

Има думата за информация другарят Тедор Живнов.
ТЕДОР ЖИВНОВ: Другари, през време на почивката ми тази година по покана на другаря Хрущов бях една седмица на гости при него в Крим, където той почивае.

При тази среща с др. Хрущов имахме възможност да разменим мисли по редица въпроси, или така да се каже, да си сверим нашия часовник.

Разбира се, оттогава аз зна повече от месец, отнаха много нови събития в света.

Какво показва сверяването на часовника?

Сверяването на часовника показва, че оценката на Централния комитет на нашата Партия от 19 ян. т.г. във връзка с интервенцията на американските и английските империалисти в Ливан и Йордания е правилна.

Правилна беше нашата оценка за замеските и плановете, които империалистите преследваха с тази акция в широк мащаб:

- да задържат поне частично рухващата сграда на колониализма в Близкия и Средния изток, да задържат положението в Ливан и Йордания;

- да започнат военни действия и разгромят Иракската република;

- да ликвидират Обединената арабска република и да смажат национално-освободителната борба на алжирския народ.

Правилна беше нашата оценка, че в резултат на разгръщането на световното обществено мнение против американско-английската интервенция, на засяването

на съпротивата и борбата на самите арабски народи и на рязкото условие - готовността на социалистическия лагер, ако е необходимо с военна сила да спре агресията, както и проследената военна демонстрация на съветските и нши въоръжени сили - американските империалисти бяха принудени да спрат изпълнението на своя план.

Правилна беше оценката на Колитберг и впоследствие, че провалянето на този план на американците в Близкия и Средния изток е голяма победа на нашия социалистически лагер.

Това е вече трета по ред наша победа в последно време - след провала на суецката авантюра срещу Египет и на готвената от империалистите агресия срещу Сирия, - победа, извоювана без да гръмне наша пушка.

Правилна беше и нашата оценка, че тази победа доведе до рухване на стратегията, икономическите планове и политиката на американските и английските империалисти в този район, до проваляне на доктрината Дълес - Айзенхауер и на Багдадския пакт, до нов подем на национално-освободителната борба на целия арабски свят и на всички колониални и зависимы страни за пълно освобождение от империализма.

Правилен беше основният извод, който направихме от оценката на събитията в Близкия и Средния изток, че американските империалисти не са готови за война.

Правилно беше становището на Централния комитет, че поради сериозността на обстановката и за да не допуснем събитията да ни изненадат, е необходима готовност военна, готовност политическа, готовност икономическа. Телеснообразни бяха мерките, които в това отношение взехме.

Какво е сега последието в Близкия и Средния изток? Какви са перспективите на по-нататъшното развитие в Арабския изток?

Първо. С рухването на военностратегическите, икономическите и политическите планове на империалистите в този район и с победата на Иракската революция с нова сила на сцената излезе въпросът за обединяването на арабските страни и народи.

В Арабския изток живеят над 80 милиона араби, не случайно разпокъсани в 18 арабски държави, които се простират от Атлантическия океан до Персийския залив. Стремелът на империалистите е да бъдат арабските страни по-слаби, за да могат да ги владеят и да експлоатират техните изключителни богатства.

Борбата за обединяване на арабските страни и народи е борба прогресивна. В нея се преплитат сега като във фокус национално-освободителните и социалните проблеми на Арабския изток. Борбата за обединяване на арабските народи има подчертан антиимпериалистически характер, прогресивно политическо, икономическо и социално съдържание, и е важен елемент в процеса на разпадането на колониалната система на империализма в този район. Затова този въпрос е много важен и не бива да се подценява.

Второ. Съществуват две тенденции, две линии в борбата за обединение на арабските страни и народи.

Кои са тези линии и какви сили стоят зад тях?

а/ Едната линия за обединение на арабските народи е линията на някои националистически кръгове, главно в Египет.

В какво се изразява тази линия?

Тя се изразява в стремел за обединяването на арабските страни и народи да стане по подобие на обединяването на Египет и Сирия.

Този линия на обединение е насочена към ликвидирани на свободите на арабските народи и на демократичните движения в арабските страни.

Усилията на Насърската агентура след Иракската революция са насочени да се присъедини набързо Ирак към Обединената арабска република и да се представи Иракската революция като дело на Насър и неговата агентура.

В провеждането на тази линия Насър се опира на първия заместник на Касем - Ареф и на партията на баасистите /частия на социалдемократите в Ирак/.

Ареф и баасистите организираха през месец август манифестация в Багдад, в която са участвували около 30,000 души. Манифестацията е минала под лозунга за незабавно присъединяване на Ирак към Обединената арабска република. Носени са портрети на Насър и Ареф.

По решение на Политбюро на Комунистическата партия е била организирана контраманифестация, в която са участвували над 500 хиляди души. Манифестацията е минала под лозунгите за обединение на Ирак с ОАР под формата на федерация и за дружба със Съветския съюз. Манифестантите са носили само портрета на Касем. Манифестацията е направила голямо впечатление на членовете на иракското правителство и лично на Касем, който по време на провеждането на манифестацията е бил извикан и е говорил три пъти пред манифестациите маси.

След манифестацията Касем е направил среща с представители на Политбюро на Комунистическата партия. На тази среща Касем е одобрил инициативата за контраманифестация, заявил е, че не работи с Комунистическата партия и Националния фронт, и е съобщил намерението си да направи промени в правителството с оглед да се освободят от Ареф и още трима-четирима реакционни министри.

Иракската комунистическа партия е втората по големина комунистическа партия в Арабския изток, след Сирийската комунистическа партия. До революцията тя е била единствената политическа организация в Ирак. Другите партии са имали само свои представители в Националния фронт. Организационно те са се оформили след революцията.

Някои факти показват, че Иракската комунистическа партия не е имала достатъчен политически опит. Така например, по време на революцията тя неправилно издигна лозунга "Фабриците за работниците". Тя не съумя веднага след революцията да легализира своите организации и да създаде свой легален печат.

Сега Иракската комунистическа партия има правилна линия. Очевидно в това направление е получила помощ.

Втората партия по сила в Ирак е национално-демократичната партия, с водач Камал Чадърки. Камал Чадърки работи съвместно с нашата партия в Националния фронт.

Както се вижда от последните съобщения и информации, Касем обидно взето се стреми да провежда линия на сътрудничество с нашата партия и с национално-демократичната партия, в която главно членуват и са под нейно влияние висшите военни чинове от Иракската армия.

Касем вече освободи Ареф от поста заместник-главнокомандуващ на Иракската армия.

Самият Ареф промени своята тактика. Напоследък започна често да прави остри изявления против империалистите.

б/ Другата линия за обединение на арабските страни и народи е линията за обединение по пътя на федерацията или конфедерацията. Това е линия на комунистическите партии и демократичните сили в Арабския изток, наша линия.

Тази линия на обединение е насочена към разширяване на свободите на арабските народи, към запазване и по-нататъшно разгръщане на техните демократични политически и икономически организации.

в/ Каква ще бъде евентуално политиката и линията на американските импералисти в Арабския изток сега?

Досегашната политика на американските импералисти в този район, насочена против арабския национализъм, против освобождаването и обединяването на арабските народи, за запазване на продължителните управляващи върхушки в арабските държави, провадна.

Американците вече правят опити да се преустроят.

Някои факти показват, че те ще се опитат да се опрат на линията на някои националистически, главно военни лидери, която за тях би представлявала по-малкото зло, а също и път за сподяване на комунистическите партии и демократичните движения в Арабския изток.

Айзенхауер преза наследък в свои речи и изявления арабския национализъм.

Американските импералисти ще продължават да се опират и да използват феодално-монархическите кръгове в редица арабски страни за пратъпяване на антиимпериалистическия характер на движението на арабските народи за обединение.

Очевидно не случайно, не без знанието на американците кралят на Саудитска Арабия Сауд чрез своя брат Фейсал, който посети през м. август Каиро, потърси облекчение с Насър.

Провеждането на тази линия на американските импералисти обаче ще се натъкне на големи трудности.

Първата трудност - това е въпросът за петрола, който е от жизнено значение за монополистите. Западна Европа се снабдява с петрол почти изцяло от този район. Американците държат в свои ръце вече над 50% от

производството на петрол в Ближкия и Средния изток. Тяхната линия ще бъде да вземат петрола на безценица. Арабските народи, обратно, желаят сами да разполагат както намерят за добре с петрола в своите собствени страни.

Нашата линия, линията на Съветския съюз, към арабските страни и техните природни богатства винаги е била и е политически правилна, принципна. Ние сме за националното и социалното освобождаване на арабските народи, за осигуряване на тяхната независимост, суверенитет и демократично развитие, за дружба и всестранино сътрудничество с тях. Ние не протягаме ръце нито към петрола, нито към памука, нито към другите суровини на Арабския изток. На нас ни е дълбоко чужд стремежът за ограбване богатствата на арабските страни. В нашия социалистически лагер има достатъчно и петрол, и памук, и други суровини.

Втората трудност при провеждане на новата американска линия в този район ще бъде поведението на Насър. Трудно е да се каже сега дали въобще Насър ще тръгне с американците, тъй като това би ^{го} разоблачило и изолирало от народните маси в Арабския изток. Засега няма такива данни. Напротив, Насър поддържа антиимпериалистическа линия.

Какъв е Насър?

Насър е националист, военен човек, без необходимия политически и житейски опит, с диктаторски амбиции.

Той навярно смята, че животът е нещо като казарма и може да командва и води народа какъдето пожелае.

Ако Насър има елементарен политически и житейски опит, той ще се да прояви далновидност по отношение на преследяването на Сирия към Египет. Сирия в своето икономическо, обществено-политическо и културно развитие

е отишла далеч напред в сравнение с Египет. В Сирия след нейното присъединяване към Египет се създаде огромен фронт срещу Насър. Среду Насър са сирийската буржоазия, социалдемократите и комунистическата партия. В Сирия се засилва движението за разкъсване на сегашната форма на обединение, за обединение на Сирия и Египет на базата на федерация.

Трето. По-нататъшното развитие на събитията в Арабския изток ще се извършва от една страна, - под знака на национално-освободителната борба на арабските народи и на борбата за обединение на арабските страни и народи; от друга страна - под знака на класовата борба вътре в самите арабски страни.

Независимо от лекотушенията и отделните тенденции в борбата за обединение на арабските народи едно е важното: Арабският изток ще се развива под знака на национално-освободителната и социална борба, която е насочена против империалните и обективно е в полза на социалистическия лагер. Движението на арабските народи ще бъде движение в борба за свобода и национална независимост, за възвръщане на богатствата на арабските страни, незаконно заграбени от чужди империалистически монополи.

ЗА СЪБИТИЯТА В ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК

Каква оценка дават китайските другари на събитията в Далечния изток?

Неотдавна първият заместник-министър на външните работи на Китайската народна република др. Чжан Бан-тин връчи паметна беложка на посланиците на социалистическите страни, в която се дава оценка на събитията в Далечния изток. Ще ви представя накратко съдържанието на паметната беложка.

След изявлението на Дълес, направен през месец септември, последиелето в района на Тайванския пролив се смята за сериозно. Съединените американски щати концентрират на о-в Тайван и в Тайванския пролив крупни военноморски и въздушни сили и оръжие от нов тип, засилват своята заплаха по отношение на Китайската народна република, отряват се да разширят военната агресия срещу нея. В това се състои източникът на сегашната криза в района на Тайванския пролив.

Пред САЩ има само два пътя. Единият път — да се откажат от политиката на агресия и намеса във вътрешните работи на Китай, да уредят спора си с Китайската народна република чрез мирни преговори и да изтеглят войските си от района на Тайванския пролив. Китайската народна република ще приветства САЩ, ако те изберат този път. Вторият път е: САЩ заедно с чанкайшките войски да започнат безнадежна война, която ще доведе до тяхната гибел. По кой път ще тръгнат САЩ — това напълно зависи от техния избор.

Тактиката на американците за така нареченото "прекратяване на огъня" в района на Тайванския пролив е само политическа интрига, която цели да заблуди световното обществено мнение. Между Китай и САЩ няма война, затова не възниква въпрос за прекратяване на огъня. Така нареченото "прекратяване на огъня", предлагано от САЩ, е не само груба намеса във вътрешните работи на Китай, но и опит да се вързат ръцете и краката на Китайското правителство, за да могат САЩ да разширят своята агресия и във вътрешните води на Китай. В никакъв случай китайският народ не ще допусне това. Напразно американците се опитват да прикрият своите цели, като спенулират с военните действия на Китайското правителство против чанкайшките войски на крайбрежните острови. Тези действия произтичат от суверенните права на Китайската

народна република. Ключовият момент на ликвидация на кризата в Далечния изток е не в предлагането от САЩ "прекратяване на огъня", а незабавното прекратяване на въоръжената агресия на САЩ срещу Китай, изтеглянето на американските войски от района на Тайван и Тайванския пролив, прекратяване на американската намеса във вътрешните работи на Китай.

Решимостта на китайския народ да си върне островите Маузудау, Пенхундао и другите крайбрежни острови е непокосима. Освобождението на Тайван и Пенхундао е негово свещено право. В никакъв случай китайският народ не може да търпи американската намеса и не се бои от американските провокации. Инициативата е в ръцете на Китайската народна република. Позицията на Китай е да засили ударите по крайбрежните острови, окупирани от чанкайшистите, да създаде непроникваема блокада. Ако САЩ не се намесват, те няма да бъдат засегнати. Ако обаче американците се намесят и нападат Китай, на тях ще бъде даден решителен отговор.

Какво всъщност представлява американската военна демонстрация на остров Тайван и в района на Тайванския пролив?

Първо. Военната американска демонстрация в района на Тайванския пролив е признак не на сила, а на слабост на САЩ.

Тя е признак на страх от нарастващата икономическа, политическа и военна мощ на Китайската народна република.

Тя е признак също така на страх от евентуално освобождаване на о-в Тайван и другите крайбрежни острови на Китай.

Второ. Малка е вероятността американците да се решат да започнат война в Далечния изток.

Защо?

а/ Защото САЩ се изолираха от своите съюзници. Народите от Азия и Африка са против тая авантюра на американците. Те са на страната на Китайската народна република. Колебания проявяват даже такива страни като Великобритания и Япония. Не поддържат САЩ в това отношение също и Англия, Франция, Западна Германия. Особено характерен е случаят с поведението на английското правителство. Уплашен от авантюризма на ръководителите на САЩ и под напора на общественото мнение, Макмилън заяви по повод на писмото на лейбъристкия лидер Гейтхъл, че той е готов лично да замине веднага където и да било и да направи каквото и да било, за да предотврати войната, но е сметнал за достатъчно да изпрати своя министър на външните работи в САЩ, за да следи отблизо дейността на американските ръководители.

Известно е, че др. Хрущов открито заяви на правителството на САЩ, че в една война срещу Китай те ще срещнат не само Китай, но и Съветския съюз, следователно нашия социалистически лагер.

б/ Заангажирането на американците в една война в Далечния изток ще намали техните възможности да потискат национално-освободителното движение в други райони на света. Едно заангажиране на САЩ с военна авантюра в Тайванския пролив ще даде нова сила и мощ на национално-освободителното движение.

в/ Знае се, че при една нова война реален фронт ще бъде европейският фронт. А подготовка за този фронт сега те нямат.

г/ Американците сега не са готови за война. Затова те не смеят да разбират конфликта. Заплахват, но се страхуват да водят военни действия заедно с чанкайшитите.

Оттук произтичат противоречието и разногласията между американците и чанкайшестите.

Докато САЩ залагат сега на преговорите, Чан Кай-ши залага на засилване на заплахите към Китайската народна република и на разширяване на военните действия. Той настоятелно иска активна поддръжка от страна на САЩ за разкъсване на блокадата на крайбрежните острови Цзинминдао и Мацаудзо, за тяхното задържане.

САЩ обаче не се съгласяват с искането на Чан Кай-ши непосредствено да доставят товари на обсадените острови с американски кораби.

Стоварването на американски-военни сили в района на Тайван е не само средство за заплаха спрямо Китайската народна република, но и средство за засилване на контрола над чанкайшестите.

Д/ Вероятно, като се съди по опита от миналото, особено от опита на войната в Корея и Виетнам, борбата в района на Тайван ще продължи дълго време, възможно е няколко години.

Трето. В заключение на оценката на положението в Далечния изток искам да подчертая: независимо от тези перспективи за ликвидиране на кризата в Далечния изток, които реално се разкриват, ние не бива да претъпяваме нацията, на социалистическия лагер, бдителност. Напротив, трябва да се засилва разобличаването на американците, които грубо се намесват във вътрешните работи на Китай. Трябва едновременно с това да се държи барутът сух, да бъдем готови за решителен контраудар.

В отговор на американските провокации китайските другари извършват сега огромна работа за политическата, трудовата и отбранителната подготовка на страната. Под лозунга "всеки китайец" - войник" бързо се подготвят резерви, помощни армии, обхващани стотици милиони хора.

Китай се превърна в огромен военен лагер.

Една китайска поговорка казва: "Лесно е да се качи на тигъра, но мъчно е да слезеш от него!"

И наистина, ако американците предизвикат война срещу 600-милионния китайски народ, можем да си представим в какъв огромен, смазващ всичко под себе си, ваван ще се превърне той. Трудно ще бъде на американците тогава да се пукнат от хорото.

Даже и сега те изпитват такава трудност. Въпросът е как сега американците да се откачат от твърде горещата и опасна въртележка на военни провокации срещу Китайската народна република, на която те са се завъртели.

Не случайно преди три дни на пресконференция Дълес повари надеждите на онеите съюзници - чанхайшети - те, като заяви, че САЩ никога не са поемали ангажимент да защитят островите Цзиньмъндао и Мацзудао и засега нямат намерение да се ангажират в този смисъл.

За сегашната обстановка в Западна Европа

Най-невралгичните места сега в Европа са Франция и Западна Германия.

Гьово. За положението във Франция.

Аз не смятам за необходимо да правя тук подробен анализ на причините, които доведоха до временната победа на фашизма във Франция.

Успехът на де Гол в референдума се предизвиква.

Но все пак във връзка с последните събития във Франция искаш да отбележиш някои по-важни моменти.

а/ За Франция сега важи с пълна сила левинското положение, че когато буржоазията поради общото отслабване на империализма не може да управлява със старите методи на парламентаризма, тя пристъпва към политическа реакция по всички линии, към прикрита и откритата фашистска диктатура.

Френската буржоазия правеше всичко възможно да укрепи своите позиции, които бяха сериозно разклатени от продължителните и изтощителни колониални войни, водени от Франция след Втората световна война, от общото разветване на международното положение и от успехите на френската комунистическа партия.

Едновременно с това най-реакционните представители на френската буржоазия готвеха фашистки преврат.

През последните години, в резултат на продължителните колониални войни, значително се увеличи относителното тегло на военните в политическия живот на Франция. Борасна ролята на така наречените "бокци от Индокитай" и особено на така наречените "парашутисти".

Най-силното и реакционно ядро на военните, което се намираше в Алжир, извърши заедно с ультраколониалистите фашистки преврат.

Де Гол беше издигнат на власт фактически от фашисткия преврат в Алжир, от обединените сили на реакционното офицерство и едрата монополистическа и колониална буржоазия, която се плашеше и се плаши от презрака на народния фронт, от перспективата за създаване на народофронтско правителство.

Около монополистическата буржоазия сега се обедини почти цялата френска буржоазия, която бързо се отказа от буржоазната демокрация и парламентарните форми на управление и издигна на власт де Гол. Голямата част от буржоазните политически ръководители и депутати преминаха към откритата намна на републиканския строй.

б/ Фашизмът във Франция си пробива път и напредва на фона на пълното корумпиране на буржоазно-парламентарния режим. Както е известно, начело на управлението се заредеха едно след друго мимолетни правителства, които със своята некадърност и противонародна политика се компрометираха окончателно в очите на народа, създадоха разочарование и неверие в парламентарния режим.

в/ Безспорно, решаваща причина за успеха на де Гол е разединението на левите сили във Франция.

Главна роля за разединението изиграха преда-
телството на социалистическите лидери и капитулирането
на радикалната партия.

Фактически френската комунистическа партия,
макар че е най-силната партия и запази своите главни
позиции и влияние, остана сама. Тя се оказа изолирана,
лишена от съюзници.

Усилията на партията за създаване на изроден
фронт със социалистите и за единство с буржоазната
левица не дадоха никакви съществени резултати.

Не се осъществи единството на френската работни-
ческа класа.

Даме в дните преди референдума социалистите,
които не подкрепиха Ги Моле и се отделиха от него,
всдеха борба на два фронта: против де Гол и неговия
проект за конституция, но в същото време и срещу комуни-
стическата партия.

Радикалите на Мендес-Франс, които направиха
еволуция на ляво и се обявиха против де Гол, също
пропъхват големи колебания и резерви по въпроса за
сътрудничеството с комунистите.

г/ Какви ще бъдат евентуално перспективите на
развитието на положението във Франция?

Очевидно близката перспектива на развитието във
Франция не може да бъде друга освен опит за по-нататъчно
настъпление на фашизма.

Какъв ще бъде вътрешнополитическият курс на
режима на де Гол?

Без съмнение, курс на вътрешна реакция по всички
линии, на ограничаване и ликвидиране на демократичните
права и завоевания на народа, на изселяване на терора
вътре в страната, на настъпление срещу класното равнище
на трудеците се.

Това ще бъде курс на преследване на прогресивните и демократични сили и движения и преди всичко на комунистическата партия. След референдума може да се очаква, че ще бъдат предприети мерки срещу Френската комунистическа партия, евентуално и за забрана на нейната дейност, за обявяване на партията извън законите.

По-нататъшното изстъпление на фашизма, неговите форми и темпове ^{МЕТО} ще зависят от борбата на демократичните сили във Франция.

Какъв ще бъде външнополитическият курс на режима на де Гол?

Може да се очаква, че де Гол ще прави опити да повдигне цената и международния авторитет на Франция, да я извлече от унизителното положение на второстепенна и третостепенна сила, в което са я поставили американските и английските партньори. Френските монополи ще се борят за място под империалистическото слънце. Де Гол ще се опита да защити известни френски колонии и други интереси на буржоазията срещу аспирациите и посегателствата на американския империализъм.

В дух на националистическата външна политика, която де Гол ще провежда, не са изключени известни опити за давяране и влизане в разрез по отделни въпроси с американската линия.

Обаче в основата си външната политика на режима на де Гол не може да бъде друга, освен американска политика: политика на участие на Франция в Атлантическия блок, в НАТО. Замето такава е линията на Френската монополистическа буржоазия.

Няма да бъде правилно да се опита, че временните успехи на фашизма във Франция са победен марш. Вие знаете марксоти знаем, че революционната борба на работническата класа има своите приливи и отливи, че тя не върви по възходяща права, а има своите изгъби, че успехът на борбата зависи не само от комунистическата партия и нейната работа, а и от редица други фактори.

С победата на де Гол борбата във Франция не свършва. Борбата между демократичните сили и настъпващия фашизъм във Франция ще продължава и напред, тепърва ще се разгаря.

В новата обстановка пред комунистическата партия и демократичните движения във Франция стоят нови сложни задачи. Комунистическата партия трябва бързо да преустрои своята тактика и да дигне трудеците се на борба против фашистката диктатура във Франция.

Явно е, че успехът на фашизма във Франция никак не е приятна работа. Трябва да се знае предвид, че това ще даде макар и временно и известно неблагоприятно отражение в Италия и някои други капиталистически страни в Западна Европа.

Обаче тази победа на фашизма във Франция е временна и ще изостри още повече класовата борба в страната. Тази победа не може да измени съотношението на силите в света, не е в състояние и да прблужи войната.

Нови проблеми, нови трудности изникват сега пред френската буржоазия и пред правителството на де Гол - въпроси вътрешни, на метрополията, въпроси на нейната исключителна политика и въпроси общо по отношение на империалистическия лагер. Тепърва правителството на де Гол ще се сблъсква с тях, тепърва трудеците се във Франция, които повярваха на неговата демагогия, ще видят истинския реакционен характер на новия режим и ще влязат в противоречие с него. Правителството на де Гол, защитавайки интересите на крупната буржоазия, не ще може да реши нито една от големите социални проблеми на вътрешната и външната политика, ще се компрометира в очите на трудеците се, ще започне да губи доверието им. Това също ще даде своето отражение в бъдещите борби във Франция. Не след години, а с месеци и дни масите все повече и повече ще видят правдиността на диктата в пътя, който е сочила френската комунистическа партия.

Без съмнение правилната линия на Френската комунистическа партия твърва ще дава резултати.

Второ. За полскението в Западна Германия.

Очевидно, окуражени от срещата на Аденауер с де Гол, западногерманските империалисти напоследък засилват своя агресивен курс, водят политика на запазване и дори на засилване на напрежението в Европа, въоръжават своята армия с атомно оръжие, разпалват враждебна клеветническа кампания срещу социалистическите страни, особено срещу Германската демократична република.

Бонското правителство например упорито не желае да нормализира своите отношения със страните с народна демокрация в Европа. Неотдавна на една пресконференция Аденауер се изказа, че неговото правителство би се съгласило да установи дипломатически връзки с източноевропейските социалистически страни, ако последните отслабят своите връзки със Съветския съюз. Изглежда, че управляващите кръгове в ГФР се надяват и кроят планове да изменят политическия и икономическия строй в нашите страни и тогава да установяват дипломатически отношения. По същество това е същата политика и линия на груб натиск и вражда, недостъпна брутална намеса във вътрешните работи на източноевропейските държави, каквато навремето провеждаше хитлеровата Германия.

Западногерманските империалисти обаче погрешно си правят сметката, горчиво се намират, като залагат на отдавна пропадналата карта за изменение на обществения строй в нашите социалистически страни, за тяхното откъсване от Съветския съюз. Те забравят, че днес сме 1953 год., а не 1939 год., че сегашната обстановка и съотношение на силите съвсем не са като в навечерието на Втората световна война.

Освен това нормализирането на отношенията между нашите социалистически страни и Германската федерална

република е преди всичко в интерес на самата Западна Германия.

Не случайно впоследствие западногермански делови кръгове, притиснати от кризата, превят нови опити и подлагат големи усилия да разширят своя търговски обмен със Съветския съюз и с другите социалистически страни.

Даже и нас - една малка България - постоянно ни ухякват западногермански делови кръгове, но на този въпрос ще се спира по-късно.

Някои съображения за положението и перспективите на развитието на Балканите.

Първо. За Турция, Гърция и Иран.

а/ Както знаете, в миналото Турция и Иран, които са съседи на Съветския съюз, водеха неутрална и в известна степен дружеска политика по отношение на своя съсед Съветския съюз. Между тях и Съветския съюз имахме редица договори и споразумения. Това улесни Съветския съюз по време на Втората световна война.

Неправилната линия на Сталин по отношение на Турция и Иран след Втората световна война обаче фактически ги хвърли в обятията на американците.

Да вземем случая с Турция. Съветското правителство, под натиска на Сталин, предяви претенции за контрол върху проливите и за корекция на съветско-турската граница, предвиждайки включването на значителна територия от Турция в Грузийската ССР. Всичко това извикаше турската буржоазия и тя взе курс на тясно облизване с американския империализъм.

б/ Обстоятелствата, създаващи се сега на Балканите, и общото развитие на международното положение разкриват обективни възможности да се види за по-нататъшно изменение на положението на Балканите и по-специално в

Турция, Гърция и Иран.

Последните събития, станали в района на Близкия и Средния изток, още повече изолираха Турция, Гърция и Иран от останалия капиталистически свят. Може да се каже, че тези страни се намират в нещо като блокада между социалистически държави и Арабския изток, който е враждебно настроен към Турция.

Не могат управляващите и делови кръгове в тия три страни - Турция, Гърция и Иран - да не разбират, че ако бъдат въввлечени в една нова война, това ще бъде буквално катастрофа за тия страни.

Кой ще ги спасява? Нима американците, които се намират през девет морета и океани, ще ги спасяват? Или шестият американски флот, който се намира в Средиземно море, ще бъде в състояние да се противопостави на социалистическия лагер? Очевидно, да се мисли така, е несериозна работа.

Трудно може човек със средна способност на мислене да повярва, че при един конфликт американците ще бъдат в състояние да спасят Турция, Гърция и Иран.

При сегашните всенотехнически средства, с каквито разполага Съветския съюз, - Турция, Гърция и Иран ще бъдат изведени от строя за дни, или, ако следва точно да се изразим, за няколко часа.

Това разбират и много от ръководните среди в Турция, Гърция и Иран.

Показателно в това отношение е също така и поведението на Турция и Иран по време на нашите маневри на съветско-турската, съветско-иранската и българо-турската граница. Както е известно, Турция и Иран не посмяха да предприемат нищо, стигаха се от всякакъв опит да предприемат контрамерни.

Може да се каже, че съществува реална възможност да се откъснат Турция, Гърция и Иран от американския империализъм или най-малкото да бъдат заставени те да се държат по-свободно, да не се обвързват донякъде с него.

Цялата наша външнополитическа линия спрямо тези страни, всички наши средства и канали - политически, дипломатически, икономически и други - следва да бъдат насочени и да се използват за решаването на тази външна задача.

Второ. За да припомним с разглеждането на положението на Балканите, ще се спрем накратко и на въпроса за нашите отношения с Югославия и югославското ръководство.

а/ До неотдавна ние говорехме, че между нас, братските комунистически и работнически партии, от една страна, и ръководството на югославската партия и държава, от друга страна, има различия по идеологически въпроси.

Тази оценка предполагаше да се окаже помощ на югославското ръководство за превъзможване на неговите неправилни схващания с оглед да се преодолеят тези различия. И, както е известно, не малко усилия в това направление се положиха, особено от Централния комитет на Комунистическата партия на Съветския съюз.

Резултати обаче не се постигнаха.

Този етап в нашите отношения с югославското ръководство трябва да се счита вече за приключен.

б/ Днес, след като сме изчерпали всички възможности за помощ и въздействие, ние имаме пълното основание да кажем, че сегашните югославски партийни и държавни ръководители не са никакви комунисти, не са марксиста.

Следователно сегашните югославски ръководители трябва да се разобличават като лъжемарксисте, като лъжекомунисти, като долнопробни ревизионисти.

По-нататъшното разобличаване на югославския ревизионизъм има голямо значение за политическото възпитание на братските комунистически и работнически партии и на техните членове, за подготовката на работническата класа и масите за борба против империализма, за нов подем на революционното движение.

Разобличаването на югославските ревизионисти не следва да се превръща в постоянна кампания и по такъв начин да се повдига тяхната дела. Но същевременно ние трябва решително и остро да реагираме в случаите, когато те клеветят и нападат нашата страна и партия.

Ние като държава, като партия, като народ не продължаваме да поддържаме връзки с Югославия, с нейните народи, не останем докрай верни на югославските народи и на честните югославски комунисти. И каквото завесен от нас в това отношение следва спокойно и мъдро да го вършим, да не създаваме поводи за изостряне на отношенията.

Вярно е, че югославското ръководство провокира. Много случаи и примери за това могат да се посочат. Такава беше например югославската провокация на събора в Стрезимировци. А напоследък югославското ръководство е организирано бясна новинстична антибългарска кампания по повод 40-годишнината от пробива на Добро поле.

Като даваме съвременен достоен отпор и разобличаваме тяхната провокационна линия, ако не бива, о наши действия да улесняваме тази тяхна линия, не бива да спомагаме те да изострят обстановката между нашите две страни и да създават вражда между нашите два народа. Ние винаги трябва да държим сметка, че нашето слово, нашата мисъл са предназначени за югославските народи, за

честните югославски комунисти, които следва да знаят, че само сегашните югославски ръководители са виновни за изостряне на отношенията между нас. Нашето слово, нашата мисъл трябва винаги да бъдат високо принципи и аргументирани.

В/ Иде, като марксизъм-ленинизъм, трябва обаче да си даваме сметка, че на фона на изострянето на основното антагонистическо противоречие между социалистическия лагер и империалистическия лагер може да се очаква и по-нататъшно изостряне на нашите отношения с Югославия.

Може да се предполага, че югославското ръководство все повече ще става оръдие за американския империализъм, оръдие за провеждане на американската линия в международните отношения.

Известно е, че югославският ревизионизъм беше насочен обективно към разединяване и разбиване на международното комунистическо и работническо движение, към подпомагане на опортуниста и моста на социалистическия лагер. Това ни повече, ни по-малко беше в услуга на американския империализъм. Тук обаче югославският ревизионизъм претърпя поражение.

Днес югославският ревизионизъм се е насочил главно към неутралните и полузависимите страни с оглед да създава "трета сила" в света, на която Югославия да стане център.

"Третата сила" в съвременните международни отношения е абсурд. Какво се крие зад тази обективно "третата сила", за която работят югославските ревизионисти, да бъде в помощ на американския империализъм, да обслужва именно американската линия. Иденто американците сами не могат да осигурят своите интереси и провеждането на своята линия - това би трябвало да създаде именно "третата сила". Чрез създаването на така наречената "трета сила" фактически югославските ревизионисти се стремят да

подбиват авторитета и влиянието на социалистическия лагер и Съветския съюз в неутралните и полузависимите страни, като в същото време осигуряват и укрепват влиянието на американските империалисти.

Ние не можем да предвещаем никакъв успех на югославските ревизионисти и в тая нова тяхна линия за образуване на "трета сила".

Ние, социалистическият лагер, водим с капитализма, с империализма в международен мащаб борба на живот и смърт. Решава се в международен мащаб историческата задача "кой кого".

Югославската върхушка, за да запази своето положение, все повече затъва и ще затъва в блатото на авантюрите на американския империализъм.

Следователно и налето противоречие с югославското партийно и държавно ръководство все повече ще прераства в антагонистическо противоречие. Такава е евентуалната перспектива.

Ние обаче трябва така да работим и действваме, че да не ускоряваме сами тоя процес, а да го задържаме и евентуално да го изменим.

Каква най-обща характеристика следва да се даде на събитията на международната сцена в последно време и на тенденциите на тяхното развитие?

Събитията, станали през последните години общо в международното положение, потвърждават правилността и дълбоката жизненост на анализа, изводите и положенията, съдържащи се в Московската декларация от ноември 1957 година, която научно обоснова в досеги перспективите на съвременното световно развитие.

Московската декларация подчерта, че империализмът върви към упадък, към нови дълбоки сътресения и кризи, че

неговите сили ще отслабват, че социализмът е в неснирван възход, че световната социалистическа система ще рзете и укрепва и силите на социализма все повече ще превъзхождат силите на империализма.

От приемането на историческата Московска декларация измина само около една година. През този кратък период обаче станяха такива големи събития в международния живот, които действително доведоха до по-нататъшното общо отслабване на империализма, до неговото по-нататъшно изолкиране.

За по-нататъшното изолкиране на американския империализъм например говорят следните факти:

- Решението на ООН против американо-английската агресия в Близкия изток за изтегляне на техните войски;

- Обсъждането в ООН на въпроса за приемане на Китайската народна република за член на ООН, при което много, доскоро послушни на САЩ страни, не подкрепиха американската позиция;

- Изричните заявления на ръководни дейци в редица съюзни на САЩ държави, че те няма да подкрепят американците в евентуални техни военни действия срещу Китай.

Без съмнение по-нататъшното развитие на международните събития ще донесе ново потвърждение на анализа, изводите и положенията на Московската декларация.

Империализмът все повече ще отслабва, все повече ще расте неговата изолация. Ще се изостри още повече класовата борба в капиталистическия свят. Ще се задълбочават все повече всички вътрешни и външни противоречия на империализма, които разтърват основите на империализма и ускоряват процеса на неговото окончателно разпадане. Такава е общата перспектива и тенденцията на развитието на капиталистическия свят.

Кои са факторите, които с огромна сила влияят сега върху отслабването на капиталистическия свят?

Първият фактор за отслабването на капиталистическия свят е разпадането на колониалната система.

Известно е още от Ленин, че колонните бяха главен резерв на монополистическата буржоазия, на империализма. Буржоазията се опираше на този огромен резерв и го използваше, за да преодолява вътрешните затруднения в метрополиите. От колоните буржоазията черпеше суровини, ограбваше техните големи природни богатства. В колоните тя изнесаше своята промишлена продукция и си осигуряваше тиести печалби. В колоните тя набраваше огромна и извънредно евтина работна ръка. От тях тя набраваше войници за своите армии и т.н.

Днес колонните престават вече да играят ролята на резерв за буржоазията и империализма и в известен смисъл и значение се превръщат в наш резерв, в резерв на социалистическия лагер.

Какви са сега перспективите на борбата на колонизираните и зависимите страни?

Никога тази борба не е имала такъв размах и в Европа, и в дълбочина, както има днес. Днес борбата против империализма кипи и в арабските страни, и в Азия, и в Африка, и в Латинска Америка.

Обстоятелството, че колониалните и зависимите народи имат не само моралната наша подкрепа, но че те се опират на социалистическия лагер и имат възможност да разполагат с наша материална и военна помощ, дава изключително голям размах на тяхната борба против империализма, улеснява ги да вървят по пътя на социален прогрес.

Да вземем такава страна като Индонезия, която има население към 85 милиона души. Индонезия изключително се съпротивлява срещу империализма, срещу колониализма. Разгръснено е вътрешното империалистическо въстание.

Неотдавна в една наша среща др. Айдет из информира за положението в Индонезия. Комунистическата партия в Индонезия има голямо влияние и теглест в управлението на страната. Преди известно време Сукарно, който се стреми да работи съвместно с комунистите, направя извъление, че Индонезия не може да бъде управлявана без участието на комунистическата партия. Нашата партия там не отслабва своята бдителност, защото американските империалисти не престават нито за момент да търсят пътя за подпомагане на положението в Индонезия.

За положението в Бирма. Преди известно време У Ну е имал среща с ръководството на нашата партия и е помоял за съдействието на партията в предстоящите избори. Партията се е съгласила да подкрепи У Ну в изборите, ако тя бъде легализирана. У Ну се съгласил с това предложение. Партията била легализирана и започната да разпуска своите партизански отряди. Преди няколко месеца реакционните елементи начело със заместник-министър-председателя У Ба Све и У Чжо Нин се опитаха да съборят правителството на У Ну. Техният план тогава не успя. Както знаете обаче, през последните дни бирманската буржоазия, която се изплаши, извържи, поддевайки се на интригите на САЩ и СЕАТО, военен преврат. Образува се военно реакционно правителство начело с началника на генералния щаб генерал Не Вин. Националният обединен фронт, подкрепян и от комунистическата партия, излезе с декларация, в която се обявява против предаването на политическата власт на генерал Не Вин. Под натиска и борбата на народните маси и станалите големи народни демонстрации против новото военно правителство, превратчиците са принудени да лавират. Те говорят, че правителството няма да бъде военно, че то ще бъде цивилно, че ще се запазят демократичните права и свободи на народа, че ще следва неутрална външнополитическа линия и

Т.н. Положението сега в Бирма е сходно и е равно да се предвижда как ще се развият събитията по-нататък.

Или да вземем Латинска Америка, където стават извънредно интересни събития.

Много голям размах и резултатност придобих движението против североамериканската зависимост в страните на Латинска Америка. Нарасна недобволството на народите в тези страни от продължителната експлоатация на природните им богатства от страна на монополите на САЩ. Значително укрепнаха силите, които се борят против чуждестранните монополи, за развитие на национално независима икономика, за свобода и действителен държавен суверенитет.

Резултатите на движението против североамериканския империализъм принуждава американците да отстъпят в Латинска Америка - район, който е в непосредствена близост до САЩ.

Ето само някои дати наоследъе в подкрепа на това:

Ликвидирани са реакционните проамерикански диктаторски режими в Колумбия и Венецуела.

Къде сега въоръжената борба на народните маси против проамериканските диктаторски режими в Куба и Парагвай.

Гобедата на демократичните сили в Аржентина, която осигури на страната демократично правителство, дава голямо отражение в цяла Латинска Америка.

През м. август тази година, в резултат на борбата на трудещите се в Чили против реакцията, беше легализирана Чилийската комунистическа партия, която под натиска на САЩ беше обявена в 1948 г. извън законите.

Пропадна миналата година опитът на САЩ да създадат тихоокеантически блок, в който на първо време да влязат Аржентина, Бразилия и Уругвай. САЩ не можаха да превърнат организацията на тихоокеанските държави във военен блок от типа на НАТО и СЕАТО.

T. Zhivkov's report on the situation in the Middle East, October 2, 1958

Meeting Minutes

OF CC BCP PLENUM, HELD ON OCTOBER 2 - 4, 1958

FIRST SESSION, OCTOBER 2, 1958

Presidium of the Plenum: Todor Zhivkov [1], Dimitar Ganev [2], Georgi Tzankov, Anton Yugov [3], Encho Staykov [4], Ivan Mihajlov [5], Boris Taskov [6], Rayko Damyanov [7], Boian Bulgaranov [8].

CHAIRMAN ANTON YUGOV:

Enough CC members are present at the Plenum. Only twelve CC members are absent, some of them are abroad, some are unavailable; also seven CC Candidate members are absent. I declare the session open.

The agenda is distributed to the comrades. The following items on the agenda are proposed:

1. Report on some issues of the international situation presented by comrade Todor Zhivkov.
2. Report on the political and organizational work in the Bulgarian Armed Forces presented by comrade Misho Mishev [9].
3. Report of the regional Party committees in Sofia and Vratza [10] on their initiatives to fight drought, measures for wintering cattle and steps for ensuring higher crops in 1959. Report is to be presented by comrades Ninko Stefanov and Ivan Raykov.
4. Report on improved initiatives among the Turkish population in the country, presented by comrade Pencho Kubadinski [11].

Are there any other proposals for the agenda? No, there are not.

I would like to ask the comrades, who agree on the agenda, to raise their hand. Only CC members can vote. There is a majority. Anyone against? None. The agenda is unanimously approved.

Comrade Zhivkov has the floor to present his report.

TODOR ZHIVKOV:

Comrades,

During my vacation this year, I paid a weeklong visit to comrade Khrushchev [12] in Crimea on his invitation.

That meeting was a good opportunity to exchange views on a number of different issues, or so to say, it was a good opportunity to touch base.

It should be noted of course that my meeting with Comrade Khrushchev took place more than a month ago and since then many new developments have been taking

shape.

But what did the meeting show?

The meeting proved that the BCP CC's assessment of the British-American intervention in Lebanon and Jordan, as framed at our July 19th Plenum, has been correct.

Also correct was our assessment of the broader intentions and plans that the imperialists pursued through this action:

- To partially preserve the crumbling structure of colonialism in the Middle East and to perpetuate the status-quo in Lebanon and Jordan;
- To wage military interventions with the ultimate goal to crush down the Republic of Iraq;
- To eliminate the United Arab Republic and to stamp down the national liberation movement of the Algerian people.

We were also correct to conclude that the overwhelming opposition of the international community and the intensification of the resistance inside the Arab countries brought the plans of the American imperialists to a halt. Our determination to oppose the aggression even with military power - a possibility demonstrated through the joint military exercise of the Bulgarian and Soviet armed forces - also contributed to the change in the American strategy.

Our subsequent conclusion that the collapse of the American plans for the Middle East should be considered an important victory for the socialist camp also appears to be accurate.

After the failed attack at Suez against Egypt and after the collapse of the American plans to invade Syria, this is our third consecutive victory - one that has been accomplished without a single shot being fired from our side.

This victory will bring us closer to the collapse of the strategic, economic, political plans of the American and British imperialists in the region. It will speed up the failure of the Dulles [13]-Eisenhower [14] doctrines and the collapse of the Baghdad Pact [15]. More importantly however, it will bolster the national liberation movements in the Arab world as well as among all colonized and dependent nations around the globe.

Comrade Khrushchev also appears to share our main conviction - the American imperialists are not ready to go to war.

Our decision to build up our military, economic, and political preparedness in order to avoid being surprised by the course of events, was also correct. All measures that we have already taken have proven to be worthwhile.

What is the current situation in the Middle East and what are some of the possible future developments in the region?

First, with the collapse of the regional strategic, economic and political plans of the American imperialists, and with the victory of the Iraqi Revolution, the issue of unification of the Arab nations gained new momentum.

The Arab World of 80 million people has been intentionally divided into 18 countries - a strip stretching from the Atlantic Ocean to the Persian Gulf. The imperialists intend to keep the Arab countries weak in order to control them and to exploit their abundant natural resources.

The struggle for Arab unification is a progressive endeavor. Many social problems and issues of self-determination today are expressed through this struggle. It has distinctive anti-imperialist characteristics and clear progressive political, economic, and social content. It also fosters the collapse of the imperialist colonial system in that region. Therefore, the Arab unification is an issue of paramount importance and its significance should never be underestimated.

Second, there are two tendencies, two strategies in the struggle for Arab unification

What are these two strategies and what forces stand behind them?

A/ One of them is the strategy adopted by certain nationalist circles - mostly from the military. It is expressed through their efforts to achieve unification following the Egypt-Syria model. It involves the elimination of the liberties and freedoms of the Arab people.

With the end of the Iraqi revolution, the efforts of Nasser's secret services have been directed toward quick incorporation of Iraq into the United Arab Republic. They are also trying to present the Iraqi revolution as an achievement of Nasser and his agents.

In pursuit of this strategy, Nasser relies mainly on Gen. Arif, the first deputy of Kassem, and on the Ba'ath Party (the party of the social democrats in Iraq).

Last August Arif and the Ba'ath party organized a demonstration in Baghdad which attracted a crowd of around 30,000. The rally called for immediate unification of Iraq with the United Arab Republic. The demonstrators carried posters of Nasser and Arif.

The Politburo of the Communist Party then organized a counter-demonstration which drew more than 500,000 people. They called for the establishment of a federation between Iraq and UAR, and insisted on broadening Iraqi-Soviet relations. The participants carried only Kassem's posters which deeply impressed the Iraqi government. Kassem, who also attended the rally, gave three separate speeches.

After the demonstration, Kassem had a meeting with the members of the Communist party Politburo. At that meeting, he expressed his willingness to work with the Communist Party and the National Front. He also laid out his plans to reorganize his cabinet and to dismiss Arif and some of the other reactionary ministers.

After the Syrian Communist Party, the Iraqi Communist Party is the second largest in the region. Before the revolution it was the only independent political organization in Iraq. All other political parties that had been represented in the National Front under the old regime managed to organize independently only with the end of the revolution.

However, the lack of political experience of the Iraqi Communist Party became clear during the revolution. For example, it put forward the wrong message "The factories belong to the workers". With the end of the revolution, it failed to put its organizational structure on legal terms and was late to establish its own newspaper.

Today the Iraqi Communist Party pursues the right policy. Clearly, it has received some assistance in this regard.

The second strongest political party in Iraq is the National Democratic Party, led by Kamal Chadirji [16]. Kamal Chadirdji cooperates with our party within the National Front.

According to the latest reports, General Kassem is usually trying to cooperate with our party and the National Democratic Party. Since most of the NDP members are recruited from the military, the party has a strong influence among the high-ranking army officers.

Kassem has already dismissed Gen. Arif from his post as a Deputy-Commander-in-Chief of the Iraqi army. For his part, Gen. Arif is also changing his tactics. Lately he has been making harsh statements against the imperialists.

B/ The other strategy for achieving Arab unification is based on the creation of an Arab Federation or Confederation. This is the strategy that we and all the communist parties and democratic forces of the Arab World support. It is directed toward broadening the liberties and freedoms of the Arab people and involves support for their democratic political and economic organizations.

C/ In view of the aforementioned political developments, what could be the possible policy or line of action of the American imperialists in the Arab World?

Until recently the Americans opposed the Arab nationalism as well as the liberation and unification struggle of the Arab people. They even provided support for the corrupt ruling elites in some of the Arab countries.

Because these policies failed to produce any results, the Americans today are trying to adjust their strategy accordingly. Existing facts suggest that they are trying to support certain nationalist leaders, mainly from the military establishment, thus choosing the "lesser of two evils". These leaders are also trusted to keep the communist parties and the democratic movements in the Arab World under tight control.

In accordance with these policy changes, in some of his recent public addresses, Eisenhower made favorable references to the Arab Nationalism.

The Americans will continue to rely on the royal and feudal-like structures in many Arab countries in order to distort the anti-imperialist character of the Arab unification movement. It is not coincidental that King Saud of Saudi Arabia sought a rapprochement with Nasser, sending his own brother Faisal to Cairo in August.

Trying to implement their policy however, the Americans are likely to face serious challenges.

The first challenge concerns the oil - an issue of utmost importance for the monopolists. Western Europe's oil comes almost entirely from this region. The Americans are already in control of more than 50% of the oil production in the Middle East. While their ultimate goal is to get their energy supply at a reduced rate, the Arab people would like to be able to use and trade their natural resources as they see fit.

Our policy, as well as Soviet's policy, has always been politically correct and

high-principled. We support the national and social liberation of the Arab people, which will secure their independence, sovereignty and democratic development. We also would like to cultivate friendly relations with them and to broaden our cooperation. We are not snatching at their oil, cotton and other natural resources. It is against our nature to plunder their resources. In our socialist camp we have enough oil, cotton and other resources.

The second challenge that the new American policy will face is Nasser. Right now it is hard speculate whether Nasser will go along with the Americans, as this would most probably compromise him throughout the Arab World. So far he has not given indications of such policy changes. On the contrary, he leads a typical anti-imperialist policy.

What kind of person is Nasser?

Nasser is a nationalist, a military person, lacking political experience and with the ambitions of a dictator. He seems to believe that he can command and lead people the same way as in the military.

If Nasser had some basic political experience, he would have demonstrated some wisdom with regard to the formation of UAR. It is clear that in its economic, sociopolitical and cultural development, Syria has greatly surpassed Egypt. An enormous front was created against Nasser in Syria after its unification with Egypt. The Syrian bourgeoisie, the social democrats and the Communist Party are now standing in opposition. Momentum is building against the present form of unification and for uniting Syria and Egypt on the basis of federation.

Third, future developments in the Arab East will be influenced, on the one hand, by the struggle for self-determination and unification of the Arab peoples and, on the other hand, by the class struggle.

Despite some variations and competing trends within the Arab unification movement, one thing is certain: the situation in the Arab East will be influenced by the self-determination and class struggle, which is naturally directed against the imperialists and in favor of the socialist camp. The Arab movement will be also a movement for freedom and national independence, for regaining the control over the natural resources, unlawfully snatched by the foreign financial monopolies.

[Source: Archive of the Bulgarian Communist Party, Fond 1, Record 5, File 353. Document obtained by Dr. Jordan Baev; translated and edited by Dr. Momchil Metodiev and Kalin Kanchev]

[1]Zhivkov, Todor (1911 - 1998) First Secretary (1954 - 1981), Secretary General (1981 - 1989) of the CC BCP, Prime Minister (1962 - 1971), Chairman of the State Council of Bulgaria (1971 B 1989). Under home arrest (1990 - 1996).

[2]Ganev, Dimitar (1898-1975) - Chairman of the Presidium of the National Assembly (1958-1964) of the PR of Bulgaria.

[3]Yugov, Anton (1904-1991) B BCP functionary since the late 20s'; Politburo and CC BCP member (1937-1962); Minister of Interior (1944-1949); Chairman of the Council of Ministers of Bulgaria (1956-1962). One of the main Zhivkov's rivals for the BCP leadership, he was forced to resign from all posts in 1962.

[4]Staykov, Encho - BCP functionary since 1930s and CC BCP Politburo member.

[5]Mihajlov, Gen. Ivan (1897 1982) Deputy Prime Minister (1950 1971), and Minister of Defense (1958 1962) of Bulgaria, member of CC BCP Politburo (1954 1981).

[6]Taskov, Boris- BCP functionary and Politburo member (until 1959)

[7]Damyanov, Rayko - BCP functionary since 1930s. Deputy Chairman of the National Assembly (1947-1949), CC BCP Politburo member

[8]Bulgaranov, Boian, Gen. Lieutenant (d. 1972) - BCP functionary since 1930s; CC BCP Politburo member.

[9]Mishev, Misho (1911 1984) - Minister of Labor and Social Care (1966 1974), Chairman of Bulgarian Trade unions (1974 1981), Member of the Secretariat (1974), and Secretary (1979) of the CC BCP .

[10]Vratza - Bulgarian city situated on the northern slope of Stara Planina.

[11]Kubadinski, Pencho (1918 -1995) Member of CC BCP Politburo (1966-1989), Deputy Prime Minister (1962-1974), President of the Fatherland Front organization (1974-1989).

[12]Khrushchev, Nikita (1894 1971) - First Secretary of the CC CPSU (1953-1964), and Prime Minister of the USSR (1958 1964).

[13]Dulles, John Foster (1888 B 1959) - U.S. Secretary of State (1953 1959).

[14]Eisenhower, Dwight (1890-1969) - The 34th President of the US (1953-1961)

[15]The Baghdad Pact - adopted in 1955 by Great Britain, Iraq, Turkey, Iran and Pakistan aiming at strengthening regional defense and preventing the infiltration of the Soviet Union into the Middle East.

[16]Chadirji, Kamil - Founder and Leader of National Democratic Party of Iraq. The NDP was abolished after the coup in 1963.